

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an . . . . . 80 "		
Pe un pătrar de an . . . . . 40 "		
Un număr . . . . . 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.		

Intrarea lui Iisus în Ierusalim.

de: Iosif Cămpiauu preot

După obiceiul Evreilor de a serba Paștile în Ierusalim, se adunase Duminică în 9 Nisan o mulțime mare de oameni în cetatea sfântă. O parte mare din acești străini neaflând locuințe în cetate, se adăpostise împrejurul orașului în șetre și corturi, așa cum se obicinuește d. e. azi la noi cu ocaziunea târgurilor de țară. Vestea despre minunea învierii lui Lazăr din Betania ajunsese în Ierusalim, fiind Betania la o îndepărtare de o oră și jumătate de cetatea sfântă și era acum obiectul discuțiilor atât în cetate, cât și la cei cari erau împrejurul ei.

Iisus plecase din Betania cu învățăceii săi călare pe un mânz de asin. Pe drum li-se asociase o mulțime mare de evrei, cari veniau pe drumul Ierihonului spre cetatea sfântă. Apropiindu-se de cetate, mulțimea începu a-și așterne pe cale înaintea lui Iisus vestmintele, alții tăiau ramuri de finici și le răsfirau pe pământ strigând:

— Osana! Binecuvântat e cel ce vine în numele Domnului! (Marcu XI. 9. — Ioan XII 12. Psalm 113 v. 26.)

Aceasta demonstrație de simpatie față de Iisus luase astfel de dimensiuni, încât însuși Iisus observă spaima și îngrijorarea oficialității cetății și spre a-i liniști le zise:

— Nu te teme fiica Sionului, iată împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei! (Ioan XII. 15. — Isaia 62—11).

Mulțimea de străini atât din cetate, cât și din împrejurimea ei văzând aceasta primire triumfală, se întrebau unii pe alții mirați:

— Oare cine este acesta?

Cei mai mulți le răspundeau:

— Este Iisus prorocul din Nazareth. (Mat. XXI—11.)

S'au aflat câțiva critici în materie teologică, cu tendințe filosemite, cari văd în acest eveniment un atentat politic și cari cred, că învățătorul din Nazareth, ajutat de popor, ar fi intenționat să se facă stăpân pe putere. Dar de care putere? și cu ce program politic? Încearcă să o demonstreze un Reimarus, la care se provoacă Strauss; dar acelaș Strauss nu ia parte la aceasta supozițiune falsă. Argumentând conform ordinii observațiunilor sale critice, teologul din Luisburg susține că Iisus, care asuma în viață și învățăturile sale partea mesianică și căuta să combată conceptul dominant al unui Mesia teribil și rășboinic, s'ar fi acomodat textului profeției lui Zaharia, prezentându-se poporului ca un principe înțelept al păcii¹⁾. Dar este evident, că rațiunea stă contra oricărei suspiciuni a vreunui atentat, luând în considerare toate învățăturile și toată ținuta lui Iisus, care erau îndreptate pentru câștigarea unei împărății, ce nu era de pe acest pământ. Și tocmai negarea acestei împărății, a fost doară unica lui apărare ce a adus-o înaintea Pretoriului; apoi exclamarea ironică cu aluzie la intrarea călare pe mânzul asinei, făcută celor înspăimântați, e cea mai sinceră și justă manifestație a nevinovăției Sale.

Însă și aceea e adevărat, că această intrare triumfală a stârnit mare vâlvă în întreaga cetate, care era îndesuită de populațiunea ce se adunase înaintea Paștilor și iritase foarte mult aristocrația Templului, solicitată și așa cu multă înzistență de către Farisei, să facă ceva, căci după cum se văzu și din acest incident, nime nu-i face nici o manifestație contrară.

— Vedeți, — ziceau între sine, — dacă nu facem nimic, toată lumea îi iese în cale și se duce după el. (Ioan XII—19.)

Unii dintre ei nu se mai putură reține și îi strigară lui Iisus:

1. Strauss: Viața lui Iisus tom. II. 10.

Învățătoriule, reține-ți învățăceii!

La cecece Iisus le răspunse foarte calm:

Vă spun eu, că de vor tăcea ei, pietrile vor striga (Luca XIX. 39-40).

Iisus cunoscând ținuta inconștientă a conducătorilor cetății sfinte, deplângându-i soarta, zise:

O, dacă ai fi cunoscut și tu măcar în această zi a ta lucrurile, cele ce sunt spre pace fie! Dar acum sunt ascunse dela ochii tăi. Căci vor veni zile peste tine și vrăjmașii tăi vor face șanșuri împrejurul tău și te vor împresura și te vor strâmtora de toate părțile. Te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa piatră pe piatră, pentru că n'ai cunoscut vremea, când ai fost cercetată. (Luca XIX. 42-44. Matei XXIV. 2. Marcu XIII. 2.)

Mulțimea, care aclama neîntrerupt pe Iisus, parcurse străzile cetății și a luat-o spre poarta Shushan, iar Iisus se abătu spre Templu. Aici spre indignarea sa cea mai mare, află un târg formal. Negustori cu mese întinse și încărcate cu fel de fel de mărfuri, schimbători de bani, pilari și precupeți de vite și porumbei, ce se pregăteau pentru sacrificiul de Paști, prefăcuse templul Ierusalimului într'o hală de comerț și afaceri private. Acest fapt încă caracterizează preocuparea acestui popor, care pentru afaceri și interese egoiste materiale, a știut să profite totdeauna de orice ocaziune, în favorul speculațiilor sale nesățioase. Nici cea mai mare sărbătoare, a Paștilor, n'a lăsat-o neexploată și nici lăcașul cel sfânt nu l-au cruțat, pentru a putea ajunge la un câștig fie oricât de neînsemnat. Dar Iisus indignat peste fire, îi dete pe toți negustorii și zarafii afară din templu, răsturnându-le mesele cu mărfuri, zicându-le:

Scris este: casa mea casă de rugăciune se va chema, iar voi ați prefăcut-o într'o peșteră de tâlhari (Matei XXI. 12-13. Luca XIX. 45-46. Isaia 56-7. Ieremia 7, 10-11).

Arhierii și preoții mai mari ai templului, cât și fariseii, cari hotărâseră mai înainte a l răpune pe Iisus, se indignară și mai mult de acest gest — de altmintelea destul de just și moral — îl prindeau încă acuma, dacă nu s'ar fi temut de popor și cu deosebire de Iudei, cari erau în număr mare în Ierusalim și cari țineau foarte mult la el, recunoscându-l de adevăratul Mesia, care li-sa făgăduit și a fost prezis de prooroci.

Aducându-i-se înainte câțiva orbi și șchiopi Iisus îi vindecă, iar preoții și cărturarii, cari văzură aceste minuni și auziau tineretul care era în templu strigând plin de bucurie și entuziasm: *Osana Fiul lui David!*, spre a l delătura

dela admirația mulțimei ce se afla în sfântul lăcaș, îi ziseră:

Auzi ce zic aceștia?

Dar Iisus le răspunse:

Adevărat, oare n'ați citit niciodată, că din gura pruncilor și a sugătorilor vor întocmi lauda? (Mat. XXI, 16 Ps. 80, 3).

Făcându-se într'aceea seara, Iisus a părăsit Templul, însoțit de învățăceii săi.

Actualități.

Primejdii sectare!

Bunul Mântuitor, știind că liniștea Bisericii adevărate pe care El o întemeiază cu prețul vieții va fi turburată de mulți rătăciți, a grăit Sfinților săi Apostoli: *„Păziți-vă de proorocii cei mincinoși cari vin la voi în piei de oi iar înăuntru sunt lupi răpitori (Matei 7, 15) și „căutați să nu vă amăgiți căci mulți vor veni la voi întru numele meu zicând că eu sunt și vremea s'a apropiat; ci să nu mergeți după ei. (Luca 2, 8)“*

În decursul timpului cuvintele Mântuitorului s'au adevărit, iar astăzi mai mult ca oricând ne este dat a asista la plinirea lor.

Lupii cei fioroși într'adevăr îmbrăcați în piei de oaie, au început a-și arăta colții. Din înțelegerea greșită a Sfintei Scripturi, cu porniri de răutate, au luat naștere mulțime de secte, acei prooroci mincinoși, cari s'au ivit în timpul din urmă și în poporul nostru, găsindu-se mulți români cu minte slabă cari să le asculte învățăturile false.

Și ce pretind aceștia? Strigă pe toate drumurile, că sfânta noastră biserică este locaș de hoți, preoții și credincioșii ei sunt fiii întunerului, crucea, tămâia, icoanele, etc, trebuie aruncate ca fiind născociri omenești, iar organizația socială trebuie desființată ca nefolositoare.

Ascultați, icoanele noastre, sfânta noastră cruce, călăuzitoarea pașilor noștri prin vremurile de retriste, semnul de triumf al lui Constantin și al creștinismului, semnul de izbândă de pe stindardele voevozelor noștri, e născocire omenească?

Se poate ca aceasta să fie sănătoasa gândire a unui bun român, a unui adevărat creștin care își dă seama cât amar și câte torturi au îndurat martirii pentru biruința sfintei cruci. Nu, acesta nu-i lucru românesc, necum creștinesc, e rătăcire pornită nu din minte românească căci nouă numai singură credința în crucea Domnului ne-a călăuzit pașii!

Cei cari s'au amestecat în treburile noastre, la noi acasă au fost streinii, răuvoitorii noștrii, cari binedându-și seama ce putere organică prezintă pentru noi legea ortodoxă, ne-au trimis pe cap pe acești rătăciți sub deosebitele lor forme, ca să ne desbina sufletele, să samene dihonnia între frate și frate, și astfel, ne mai gândind la fel, să ne urim, pentru a le fi mai ușor să ne doboare. Acesta-i adevărul.

Pentru adevărare amintesc, că în anul acesta biserica baptistă dela noi din țară va sărbători 50 ani de existență cu care ocazie vor primi delegați din 5 state europene între cari *Bulgaria, Ungaria, Austria*, precum și delegații americani *John Mac Neill* și *I. H. Rusch Crooke*. Iată că pe pământul nostru românesc, pe glia noastră, vor veni să ne dea învățături cum să credem, dușmanii noștrii cei mai aprigi cari în fața lumii civilizate ne ponegresc și ne hulesc, dușmanii cari până mai eri ne țineau jugul după gât — și ni-l țineau și acum de pe partea sectarilor noștri —, astăzi vin sub formă de reprezentanți baptiști, vin după cuvintele Sfintei Scripturi, lupi răpitori îmbrăcați în piei de oaie, spre a semăna între noi ura și desbinarea, pentru ca atunci când le va veni bine, să lapede masca mizerabilă, spre a ne sări în spate. Și o!, câte chinuri n'am mai îndurat, câte torturi ne-ar putea povesti zidurile închisorilor dela Seghedin, toate îndurate pentru drepturile și legea noastră.

Dacă am fost despărțiți atâta timp, totuși sufletul nostru a fost unul pentru că credința noastră era una. Dar acum ce caută la noi în țară un Mac Neill și alții asemenea, să ne dea nouă povață și să ne atace sfintele noastre așezăminte. Oare atunci când năvăleau Turcii și bisericile noastre erau prefăcute în grajduri iar preoții și poporul erau zdrobiți sub copita calului, venit-au acești necunoscuți să ne ea apărarea vreodată? Dar cine nu le înțelege scopul?

Pe lângă alte gânduri meschine vin să-și mai umple și buzunarele cu banii noștrii munciți cu atâta trudă, mai vin să încarce vagoanele de bucate pe cari „frații“ dela noi le dau pentru cei din America. Dar să le punem o întrebare: atunci când copiii noștrii mureau de foame, când nu aveau cu ce trăi, acești „frați“ din America ori din Ungaria, trimisu-ni-au vreodată vreun ban ori vreo măsură de porumb? Iată cum ne emoționăm de repede, pentru ca atunci când unii ca aceștia ne trec hotarele să-și rădă în pumni de prostia noastră.

La tot pasul și la toate ocaziunile ne putem convinge despre sufletul străin al sectarilor dela noi! Le place mai bine a fraterniza cu

dânșii și vecinic cer amestecul lor în afacerile noastre. Pe coperta revistei pocăite „*Farul mântuirii*“ de pe Ianuarie 1930 s'a pus figura unui bărbat cu numele *Swift William Rolings* „*distinsă figură baptistă*“. Ei bine, întrebăm pe conducătorii acestei reviste, de ce dacă sufletul lor e totuș românesc, cum le place să se pretindă, n'au găsit de bine să prezinte o figură baptistă românească, de ce chiar un jidov pocăit american? Oare interesează pe publicul românesc chipul și viața acestui Rollings? Ce bine ne-a făcut el nouă, ce bunătăți ne-a dat, ori din ce necazuri ne-a scăpat? Tot pe pagina 3-a a aceleiași reviste mai citim, că secretarul general, Ion Ungureanu dela Cuciuc, cu ocazia anului nou trimite urări de bine tuturor bisericilor pocăite din întreaga țară. Între altele invită pe aceste biserici de a înălța către Dumnezeu rugăciuni pentru sănătatea lui John Mac Neill, Ruschbrooke și pentru toți baptiștii din lume, iar mai la urmă să se roage .....ca și în anul trecut..... și pentru regele Mihai. Mai multă valoare și importanță au acei americani decât țara și regele? Unde-i deci patriotismul lor românesc? Nu se tem ei de mâna lui Dumnezeu care le va umili mândria și încrederea? (*Isaia 2. 11*)

În treacăt țiu să mai adaug încă un fapt care poate pentru mulți se va părea fără vreo importanță; observați anume că la serbările noastre naționale, sectarii sunt absenți și cu trupul și cu sufletul.

Câte jertfe au trebuit să se facă pentru a ne bucura de gloria acestor zile mărețe și iată că cei ce dezertează întâi dela comemorarea lor sunt înșiși frați de-ai noștrii. Ne trebuie și alte dovezi pentru a-i cualifica?

În timpul din urmă, după câte se știe, unii și-au înființat chiar bănci în *Oravița* și *Caransebeș*. Iată-i deci pe acești mincinoși, că propovăduesc una și fac alta. De ce iau camătă că doar ei sunt acei ce se ridică contra cametei. Dar capitalurile ce le furnizează aceste bănci de unde sunt? Nu cumva și aici e tot amestec străin? Voesc poate sectarii noștrii a-și zidi loru-și casă cu bani străini? Bine, dar uită că: „*cel ce își zidește casă cu bani străini, asemenea este celui ce își zidește pietrii pe mormânt*“. (*Isus Sirah 21, 9*).

Afară de acestea, sectarii amintiți sunt atât de răutăcioși încât într'o familie în care tatăl e sectar iar copiii nu voesc a urma rătăcirea părintelui, este o adevărată comedie. Copiii sunt tiranizați, desmoșteniți, ba de multe ori alungați pe drumul pribegiei numai din simplul motiv că păstrează neatinsă învățătura cea adevărată.

Cunosc un pocăit care și-a desbrăcat nora și pe pielea goală a bătut-o până la nesimțire, pentrucă n'a voit să se lapede de biserică, iar un altul, care actualmente poartă titlul de predicator, și-a desmoștenit copiii pentru acelaș motiv. Sunt astea fapte creștinești? Am vrea să ni se arate în care loc din Sfânta Scriptură se recomandă asemenea sfaturi? .....Și câte alte exemple s'ar mai putea da!

Ce atitudine ni-se impune nouă în fața acestei primejdii, adusă cadou de inamicii noștrii, care subminează atât interesele bisericii noastre strămoșești, cât și ale statului nostru emina-mente ortodox?

Să strângem rândurile, intensificând activitatea pastorală, să ne înștruim înșine înarmându-ne cu toate cele necesare pentru lupta Evangheliei, să instruim mai ales și poporul, deschizându-i ochii și mintea asupra rătăcirilor sectare ca cel mai amenințător pericol ce ne bate la ușă! Nu ne putem plânge de setea poporului nostru pentru cuvântul evangheliei, căci ce alt îndemn determină pe unii credincioși de a cerceta capiștele sectarilor. Dacă mulți ne părăsesc azi biserica trecând în rândurile sectare, vina o purtăm numai noi.*)

De ne-am cunoaște mai adânc chemarea, am putea face mai mult. Nici o biserică nu poate fi vie dacă amvonul ei tace iar flacăra și zelul slujitorilor săi lipsește. Nu'nțelegem însă numai amvonul limitat de cei patru pereți ai bisericii, ci tot locul unde o falsitate și o rătăcire trebuie distrusă și o credință trebuie întărită sau ridicată.

Mântuitorul să ne stea exemplu; El n'a avut un amvon, o sinagogă, o tribună, din înălțimea cărora să grăiască, ci fie sub cerul liber, lângă răcoarea unui isvor, sub un palmier, la o poartă de cetate ori fie în casa lui Levi, pretutindenii își improviza amvonul său.

Nu ne-am face, — dacă am începe o astfel de luptă dreaptă cu râvna și dragostea pentru Domnul, — decât datoria.

Altfel, persistând în starea de „*dolce farniente*“, furul ce pândește din ascunziș, se va năpusti mișelește. Dar, „să nu fie“ ci înainte cu Stântul Apostol Pavel, să facem „lucrul evangelistului“.

D. Anuțoiu
preot.

*) E multă modestie, sunt și alte pricini. N. R.

Duh creștinesc!...

de: **A. U. Doloveanu.**

Să nu vă potriviți chipului vechiului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. (Romani XII. 2).

Congresul economic internațional dela Geneva și altele similare de aiurea, întrunite în vederea lichidării crizei economice europene, sunt în speranța, că rezolvind această criză vor putea reabilita spiritul de ordine, pace și fericire al lumii. Și mai au convingerea fermă, că astfel vor putea reprima orice simptom de anarhie socială și vor evita orice declanșare a forței ancestral animalice din om, transfigurând aspectul omenirii, dându-i o înfățișare mult mai adecuată scopului ei, mult mai ideală.

Respingem categoric punctul de vedere expus mai sus. Pozițiunea și altitudinea platformei de pe care privim fenomenele sociale, noi, spiritualiștii dinamici, ne implică o atitudine combatantă față de astfel de concepții sociologice materialiste. În ierarhia vieții, spiritul, — valorile spirituale, au întâetate. *Prima-tul spiritului este cheazășia întregii doctrine creștine.* Deci, respingem criteriul, punctul de vedere al materialismului istoric al lui Marx, închistat în niște legi stereotipe de interpretare a oricărui proces social lent sau a oricărui fenomen de bruscă metamorfozare, insurecție sau revoluție.

Nu substituim spiritului, ideii și sentimentului, interesul imediat al exigențelor animalice, al materiei ca o necesitate ineluctabilă; ci dăm de cauză eficientă, de „ce“ propulsiv oricărui fenomen, indiferent de natura lui: social, individual, extern sau intern, — îi dăm de resursă desechilibrarea din interiorul nostru: haosului și anarhiei spirituale. Anarhia interioară a conștiinței este pricina permanentă a tuturor anarhiilor sociale. Cine poate tăgădui existența exasperatei crize spirituale și morale? Ea stă ca un stigmat neîndurat pe frământările epocii noastre; a celei mai penibile ipostaze umane.

S'a făcut prognosticul configurației pe care va lua-o omenirea; soluțiile înregistrate până în prezent formează contrastele cele mai bizare și cele mai pesimiste. Cele mai plausibile par a fi ale lui Spengler, Berdaieff, Keiserling și R. Tagore.

Ne degajăm de orice aderare la una sau la alta din interpretările profețiilor sociali, rămânând strict la unghiul vederii noastre de adepți ai creștinismului forță, ai creștinismului dinamic. Și aceasta n'o facem din oarecare pre-

judecată sau sentiment de fanatism și intransigență; ei, istoria ne probează veracitatea doctrinei profesate. Pilda istoriei ne este edificatoare: *epocile de idealism și puritatea moravurilor coincid cu liniile evolutive ascendente ale creștinismului.*

Noi deci suntem în contactul cel mai apropiat de realitatea faptică. Ne putem pune atunci întrebarea: care va fi îndreptarul?...

Desigur că nu vom căuta să depănăm firul evoluției la vechile tipare primitive de viață — așa cum solicitau și încă mai solicită — comentarii falși ai lui Rousseau. Ar fi o naivitate crasă, ba chiar o ineptie a avea astfel de vederi!...

Să ne străduim a alunga nourii cari oblațesc concepția spiritualismului creștin, prin stringență, prin forța coercitivă a legalismului? Nu, de loc!...

Trebue o prealabilă pregătire a conștiințelor pentru a fi accesibile preceptelor creștine și apoi să se înceapă opera de difuzare și asimilare până la încarnare a doctrinei creștine; căci, legile nu trăesc în conștiința straturilor sociale, ci sunt menite unei permanente eludări cu toată rigoarea și severitatea sancțiunii, dacă nu au teren pentru a germina o viață nouă și pentru a deveni germinitoare de noi orizonturi umanitare.

Crizele se resolvă prin intermediul operi *educative*, care să pulseze spiritului proaspete elanuri de prosperare spre culmi ideale.

Să întorcem sufletele la izvorul credinței creștine, să mlădiem și să modelăm aluatul sufletec, potrivit imperativelor creștine!...

Doza de credulitate a omenirii trebuie *desmortificată și orientată!*...

Trebue socializate și comunizate virtuțile creștine!...

Creștinismul să devie doctrina vieții, care să explice, prin prisma fundamentelor religiei, aspectele variate ale vieții sociale contemporane.

Slujitorii bisericii să se *transforme în elemente active*, desmințând definitiv acuzația de a fi simpli exponenți parazitari ai unei doctrine care a strălucit cândva, punând bazele civilizației și culturii moderne, care însă se află acum în plin proces de destrămare, de desuetudine.

În haosul vremii actuale rolul bisericii și a servitorilor ei este mai indicat ca oricând. Mesajul lor are caracterul *vecinicii și universalistic*; mesajul lor e de a fi *helicele* care înalță omenirea înspre piscurile *perfecțiunii spirituale și morale*: cheazășie a tuturor perfecțiunilor.

Deci, postul să ne fie momentul penitenței, momentul întremării pentru altă viață. Postul să ne fie arvună a învierii noastre din cătușele păcatului; postul să ne fie timpul reculegerii și reflecției asupra propriei noastre persoane, iar

ziua praznicului Învierii lui Iisus din morți, să ne fie ziua învierii spiritului: *supremația sufletului asupra materiei.* Ziua Învierii să ne fie momentul solemn când ne *desbărăm* de haina „chipului veacului acestuia” și să aducem trupurile noastre ca „jertfă vie, sfânta și plăcută lui Dumnezeu”. Nufmai astfel veți putea reuși „**să vă prefaceți, prin înoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.**”

Să lăpădam haina veche a *perversității* și să îmbrăcăm haina nouă a **moralității creștine**: căci, făcând „*aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească!*”....

„Nu știți ce cereți!..”

„Nimeni nu s'a suit în cer fără numai cel ce s'a pogorât... (Io. III, 13.)

Iisus mergea iarăș spre Ierusalim; nu triumfător cum merg cuceritorii de cetăți și biruitorii de popoare, nici ca un sărbătorit oarecare; va merge El așa pe mânășul asinei, opt zile mai târziu, ci ca un călător oarecare, înainta domol, urmat de ceata celor 12 apostoli ai Săi.

Visător, aproape trist, cu ochii în zările îndepărtate, Iisus le vorbea lor. „Iată ne suim în Ierusalim și Fiul omului se va da Arhierilor și cărturarilor și-l vor judeca pe el spre moarte, și-l vor da pe el neamurilor și-l vor batjocuri pe el și-l vor bate pe el și-l vor scuipa, și-l vor omori pe el și a treia zi va va învia”. (Marcu X. 33—34.)

Ca Dumnezeu adevărat, ca mare profet Iisus știa dinainte ce are să se întâmple cu El; pe dinaintea ochilor Săi sufletești se perândau toate fazele patimei Sale, prinderea, condamnarea, răstignirea Lui, și în urmă, învierea Sa din morți. El se gândea dar la suprema jertfă, la o jertfă dumnezeiască; la ceriuri și poruncile lui. Un Dumnezeu nu poate cugeta decât cele cerești!...

Dar ce cugetă oamenii, la ce se gândesc ei în toată ziua și în tot ceasul? La ajutorarea celui lipsit, la sprijinirea unui neputincios, la jertfă de bani, de bunuri sau la jertfa vieții lor? Nici vorbă. Oamenii, zice sfântul apostol și evangelist Ioan „din lume sunt, pentru aceea din lume grăesc”. (I. Io. IV. 5). Și precum grăesc, așa și făptuesc.

Cam tot așa cugetau până și cei doisprezece însoțitori ai Domnului.

Învățătorul le spunea despre jertfa Sa, despre moarte, — răscumpărarea păcatelor noastre, — și despre biruința din urmă a adevărului; El încerca deci să ridice cugetul lor la porțile eterne ale ceriului. Dar ei, la ce cugetau ei în timpul acestor sguduitoare și profetice cuvinte? Sfântul Marcu ne-a spus, în evanghelia de astăzi, că doi dintre ei se gândeau să ceară ceva Mântuitorului.

Ce credeți, iubiți creștini și frați, că au cerut cei doi fii ai lui Zevedei dela Iisus Christos; să le lase vre-o misiune momentană de împlinit, vre-un lucru de săvârșit, vre-o cale lungă de făcut, să facă vre-o minune sau poate să se jertfiască ei în locul Mântuitorului? Da de unde! Iacob și Ioan îi ziseră Lui: „Dă-ne nouă ca să ședem unul de-a dreapta ta și altul de-a stânga ta, întru mărirea ta.” (Marcu X, 37).

Gândul lor sbura deci la mărire... Poate mergând la Ierusalim, vechea capitală a țării lor, să se fi trezit în ei gândul măririi! Poate numai așa din senin.. dar în orice caz îi munea acest gând al întâietății, care i-a dus și la ceartă...

În timp ce Iisus se frământa, se sbătea în chinul apropiatelor Sale suferinți, ale cărora imagini îi torturau gândul și inima Lui, Apostolii se gândeau la *mărire*, la *înălțare*, — fără jertfă, fără chinuri — la o mărire după care se ascunde *liniște, tihnă*.. Iisus se îngrozi deodată; El avu durerosul prilej să se întristeze și adânc să se mâhnească, nu de groaza supliciilor ce avea să îndure curând, ci văzându-se neînțeleș și neascultat, până și de cei mai apropiați ai Săi, de cei doisprezece apostoli!

El venise doar în lume în peșterea umilinții; prin necazuri și greutăți multe a învățat pe popor cele bune ajutându-l pe el — deci slugă smerită i-a fost, iar în urmă cu jertfa vieții Sale a rescumpărat păcatele unei lumi întregi; — ce pildă de smerenie mai înaltă ca aceasta a dat vre-odată cineva?! Și acum în pragul celei mai adânci umiliri, când prăpastia iadului stă în fața Lui să-l primească, dar nu să-l înghită, pe cine are El alături de sine? Pe Iacob și Ioan și pe ceilalți, cari se gândesc la tihnă, la mărire în ceruri, la lipsă de necazuri și suferinți, — căci pe acestea ei nu le înțeleg!

În inima lor, n'a svăcnit acelaș sânge ca în inima Domnului lor; acolo n'a pătruns sămânța aruncată de Semănătorul smeritei ascultări; acolo creștea repede-repede buruiana măririi!

Înzadar Iisus se opri pe ei să fie ca fariseii, înzadar pilda vameșului le-ai dat lor, ca smerenia să umple inimile lor, înzadar! Cei doi pescari vreau să fie sfinți cerești, ei vreau să fie preamăriți, unul de-a dreapta și altul de-a stânga ta!... Tu le vorbești de suferințe, lor li-e gândul la mărire ușoară; Tu vorbești de jertfă, ei ocolesc jertfa sau ca Petru Te îndeamnă să fugi de ea; Tu ceriul vrei să-l cobori pe pământ, dar loc nu ai de oameni, cari sunt una cu pământul!

Cu adevărat le graiai Tu altă dată, zicându-le: „Voi din cele de jos sânteți, eu din cele de sus sânt; voi din lumea aceasta sânteți, eu nu sânt din lumea aceasta“ (Io. VIII. 23).

Iubiți creștini și frați,

Sminteală nu vreau ca să avem în tâlmăcirea acestor cuvinte, Iisus cel care era smerenia întrupată zicând: „eu din cele de sus sânt!“ Să ne aducem aminte de cuvintele Sale adăose la pilda vameșului și farisului: „tot celce se înalță pe sine, se va smeri; iar celce se smerește pe sine se va înalța.“ (Matei XXIII, 12). Dacă Iisus s'a înalțat, El prin smerenia Sa înălțatu-s'a; cei doi frați apostoli, prin ce voiau ei să se înalțe? Unde este dovada smereniei lor; unde este ascultarea de care Iisus s'a achitat până la sfârșit? Da, Iisus a implinit toate cele prevăzute în lege și proroci și poruncile Tatălui Său le-a ascultat, căci l-a iubit pe El. Pe cine iubesc în schimb, acești apostoli? Ei iubesc mărirea, căci inima lor este dornică de mărire; pentru ei totul se cuprinde în mărire — pe lângă care suferința și Patimile Mântuitorului n'au multă însemnătate. Și oare iubind ei mărirea, poate fi dragostea lui Dumnezeu întrânșii? Pot ei adevărat să serviască și lui Iisus și altuia, căci el apriat zice: „nimeni nu poate servi la doi stăpâni deodată.“ (Matei VI, 24), și mai zice: „cine nu este cu mine, împotriva mea este“ (Matei XII, 30). Tot așa iubiți creștini și frați, ne putem pune întrebarea aceasta nouă înșine: o inimă, poate fi sădită în ea dragostea lui Dumnezeu, dacă pe ea a cuprins-o buruiana măririi, semănată de

diavolul și îngerii lui?! Nu, hotărît nu trebuie să fie răspunsul nostru, căci Iisus a zis: „au doară vor culege struguri din spini? Sau smochine din ciulini?“ (Matei VII, 16). După cum pomul se cunoaște după roada lui, așa oamenii după faptele lor se cunosc. Și fiind faptele lor bune, siguranță putem avea, că dragostea lui Dumnezeu sălășluește în inimile lor!

Nu vreau acum să înșir niciuna din aceste fapte căci cu toții le știm pe acelea cari ne sunt nouă scară la ceruri, precum și pe acelea le știm, cari pregătesc păcatosului osânda iadului! Una vreau însă să accentuez: smerenia, umilința. Această virtute, sigur ne câștigă nouă ceriul și mărirea lui, de ce dar n'am fi smeriți cu inima?

Se povestește că, Sfântul Macarie se întorcea odată obosit dela munca zilei, la cortul său. Deodată îi apărură satana și îi zise: „Tot ceeace faci tu, fac și eu: tu postești, eu nu mănânc nimic. Tu veghezi noaptea, eu nu dorm deloc. Ai abzis de bogății și eu trăiesc în cea mai neagră mizerie. Numai ceva ai ceea ce eu nu am și aceasta îmi cauzează atâtea suferinți.“ — „Și ce este aceasta“ — întreabă Sfântul. „E smerenia ta, strigă diavolul și dispărură rușinat fiind.“

Orice cuvânt n'ar putea spune mai mult decât acesta!

Când adevărul, dreptatea este recunoscută de dușman, ea mai multă valoare câștigă? Smerenia este învidiată de diavolul; lui e necaz, că Dumnezeu dă această virtute numai celor buni. Deci, iubiți creștini și frați, toți câți ne numim așa, toți câți suntem cu Iisus, buni să ne nizuim a fi, buni și împodobiți mai ales cu această virtute, care este cea mai fericită cale către ceruri!

Să însoțim și noi pe Mântuitorul nostru în drum spre Ierusalim, dar nu ca cei doi frați să-i cerem Lui mărirea! El se duce cu gândul celei mai depline umiliri, să moară. Și oare când El se umilește într'atâta, noi să cugetăm la o cât mai grabnică înălțare? Au putem noi bea paharul, pe care El îl bea, și cu botezul cu care El s'a botezat, să ne botezăm?...

Patimile, sfintele lui Patimi se apropie... Genunchii noștri pleacă în fața acestei înfricoșate orânduiri a lui Dumnezeu; ființa ni se cutremură toată de fiorii suferințelor, cari iată apar ca un vis urât înaintea Mântuitorului, când se apropie de Ierusalim, — orașul tuturor păcatelor și nestatornicilor lumeșii!

În sufletul nostru să vibreze toate simțirile, smerenia să copleșiască inima noastră, iar cugetul nostru să fie alături de Iisus, care merge spre Ierusalim! El merge să moară păcatului, să se îngroape pentru noi. Să-i ușurăm dar calvarul, îngropându-ne alături de el, murind adevărat păcatului, căci Pavel apostolul ne dă asigurarea învierii când zice: „Că de am murit împreună cu Christos, credem că vom și via împreună cu dânsul“ (Romani VI, 8), iar după 'nviere, împreună ne vom înalța întru slava cerească, Amin!

Poșta Consiliului Eparhial.

Preotului N. C. în Măidan. Chitanța pentru Anina s'a primit. Suma se va licvida după ce se vor primi banii dela Administrația financiară. Pe anul 1928 Ministerul încă nu le-a încuviințat.

ȘTIRI

Locale.

Duminecă s'a ținut în piața mare a orașului solemnitatea depunerii jurământului cercetașilor și a soldaților recruți. De față au fost toate autoritățile din oraș precum și un public numeros. În cortul improvizat s'a săvârșit slujba religioasă de preotul garnizoanei *Teodor Șandru*, preotul-catihet *Dimitrie Soceneanu*, preotul-profesor *Filip Poș* și diaconul episcopesc *Teodor Roșca*. Responsoriile le-a dat corul liceului, condus de candidatul de preoție, prof. *Alexandru Bocșianu*. După masă s'a dat o reușită șezătoare a cercetașilor.

La biserică s'a ținut penultima șezătoare religioasă din timpul acestui post. Consilierul referent eparhial *Nicolae Cornean* a vorbit, în legătură cu evanghelia zilei, despre *smerenie*, respective *combaterea poftelor de mărire*. Dealtfel cuvântarea e redată, în întregime, în foaie. Corul studenților teologi a cântat „Psalm 110“.

Moartea Patriarhului sârb Dimitrie. Sanctitatea Sa, patriarhul Dimitrie al Bisericii ortodoxe sârbești, a încetat din viață Duminecă trecută, în urma unei congestii pulmonare. Patriarhul avea vârsta de 84 de ani; în 1905 a fost ales episcop metropolitan al regatului sârbesc, iar după restabilire a devenit primul patriarh. Corpul defunctului a fost îmbalsamat și transportat la Catedrala Belgradului, iar Joi a fost înmormântat. La dorința răposatului patriarh, înmormântarea s'a făcut simplu, fără mari ceremonii, la mănăstirea Racovița, de lângă Belgrad.

Persecuțiile antireligioase din Rusia au ajuns la ultimă încordare. Se știe, că drept răspuns la protestele bisericilor creștine, conducătorii ruși au dispus închiderea tuturor bisericilor. Dar atât nu e de ajuns. Zilele acestea — vestesc ziarele — au început în Moscova intense pregătiri în vederea campaniei împotriva sfințelor sărbători de Paști. Organizațiile din provincie ale partidului comunist au primit instrucțiuni speciale pentru organizarea, pe întinsă scară, a unei propagande antireligioase, de Paști. Îndeosebi în zilele sfințelor Paști activitatea aceasta diabolică are să fie intensă. Ea nu se îndreaptă numai contra religiei creștine, ci contra tuturor religiilor (budiste, mozaice, mahomedane etc.); va consta din conferențe antireligioase, întruniri publice, reprezentații de teatru și cinema cu caracter antireligios, carnevaluri și excursii la muzeele antireligioase ș. a....

Bieții ruși pacinici și credincioși.... În țara lor Iuda e stăpân!

BIBLIOGRAFIE

„Introducerea în sfințele cărți ale Testamentului Nou“ de prof. titular al Facultății de Teologie din Cernăuți *Dr. Vasile Gheorghiu*. Această scriere de mare valoare aduce un real folos studenților dela Facultățile de teologie, dela Academiiile teologice, precum și în măsură cuvenită elevilor dela Semnariile teologice, din țară. Dară cartea poate fi utilizată cu folos și de preoții cari voesc să aibe informațiuni mai precise asupra cărților sfinte ale T. N.

Lucrarea este tipărită pe hârtie velină, are 896 pagini. Comenzile se pot face ori și când la Consiliul Eparhial al Eparhiei Bucovinei (secția culturală). Prețul unui exemplar este Lei 560, acordându-se până la finea anului curent un rabat de Lei 60.

CONCURSE.

Pe baza hotărârii Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 1003 B. din 20 Februarie 1930 se publică concurs pentru întregirea definitivă a postului de paroh în parohia de clasa II din Tolvadia, protopresbiteratul Ciacovei, cu termen de concurs de 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană.

Emolumentele:

1. Sesiune parohială în complex de 29 iug. 12 st. □ întregită cu 3 jugere dela reforma agrară.
2. Casa parohială.
3. Birul și ștola.

Recurenții sunt poștiți, a-și înainta petițiile de concurs Prea On. Oficiu protopopesc al Ciacovei și a se prezenta în vre-o Duminecă s'au sărbătoare cu prealabila încunoștințare a protopresbiterului tractului în sfânta biserică.

Recurenții din alte eparhii, cari nu pot produce permisiunea P. S. Sale Episcopului nostru diecezan, nu pot fi luați în lista candidaților.

Tolvadia, din ședința consiliului parohial ținută în 10 Martie 1930.

Constantin Doboșan
președinte.

Moise Gădean
notar.

În conțelegere cu mine: *Augustin Ghilezan* protopop.
Nr. 1476 B. ex 1930.

Acest concurs se publică cu aceea, că birul parohial și ștola sunt cele uzitate.

Caransebeș, din ședința consiliului eparhial, ținută în 22 Martie 1930.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

3—3

***

Pe baza ordinului consistorial ddo 3 Mai 1927 Nr. 1663 B. ex 1927, se escrie din nou concurs pentru întregirea postului de paroh în parohia vacantă de cl. III-a din Scăiuș, protopresbiteratul Logojuului, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“

Emolumente:

1. Două sesiuni parohiale constătătoare din 64 jug.
2. Două intravilane și două extravilane de câte 800 st. □.

3. Stola și birul uzitat.

4. Locuință în natură cu supraedificatele necesare. Dările le va solvi alesul preot.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poștiți a-și înainta petițiunile de concurs prin P. O. Oficiu protopresbiterat din Logoj și a se prezenta în vre-o Duminecă sau sărbătoare, cu prealabila încunoștințare a protopresbiterului tractului, în sf. Biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie și cântare, nu însă în ziua de alegere.

Scăiuș, din ședința Consiliului parohial ținută la 21 Maiu 1927.

Al. Voșcinariu

preș. com. par.

2—3

Const. Totir

not. com. par.

În conțelegere cu Oficiul Protopresbiterat.

***

Consiliul parohial ort. rom. din Forotic în baza ord. Ven. Consiliu Eparhial No. 6862 B. ex 1915 publică concurs pentru ocuparea postului de capelan cu drept de succesiune pe lângă neputinciosul paroh Ioachim

Dabici, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecesană” cu următoarele

Emolumente:

1. $\frac{1}{3}$ (una treia) parte din pământul sesional a decă 8 (opt) jug. din parcela numită „Solovan”
3 (trei) jug. din parcela numită „Dos”
4 (patru) jug. din parcela numită „După Culme”
2. $\frac{1}{2}$ (jumătate) din intravilanul din dealul Școalei
3. Toate venitele ștolare.

În lipsă de casă parohială alegândul capelan se va îngriji singur de locuință.

Viitorul capelan va fi deobligat a servi independent de parohul său și a suporta sarcinile publice împreunate cu realitățile cari formează dotațiunea sa de capelan.

Recurenții își vor înainta cererea de concurs ajustată cu documentele prescrise, Prea On. Oficiu protopresbiteral ort. rom. din Oravița, iar cu prealabila învoire a acestui Oficiu se va prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare în Sfânta biserică — dar nici de cum în ziua alegeri — spre a-și arăta desteritatea în oratorie și cântare bisericească.

Dat din ședința Consiliului parohial ținută la 18 August 1929.

Mitrofan Ciorei
preș. par. ort. rom.

2—3

Pavel Frențiu
not. cons. par.

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.
Oravița, la 9 Noemvrie 1929.

Virgil Musta
protopop.

Licitațiune minuendă.

În baza încuviințării Venerabilului Consiliu Eparhial dtdo 21 Martie No. 1633 E. 1930 prin aceasta se escrie licitațiune minuendă pentru astrucarea acoperișului bisericii din Pojejena de jos cu tinichea și pentru renovarea esteroară, a bisericii, pe ziua de 4 Maiu 1930 d. m. la 3 ore.

Prețul de esclamarie pentru acnperirea bisericii cu tinichea este 16140 Lei, iar pentru renovare este de 5790 Lei.

Licitanții sunt deobligați se depună 10% vadiu din prețul de esclamarie în bani sau hârtii de valoare.

Contractul încheiat, devine obligator pentru întreprinzător imediat, iar pentru comuna bisericească numai după aprobarea Ven. Consiliu Eparhial.

Spese și cheltueli de drum, comuna bisericească nu rebonifică nimănu.

Se observă că comuna bisericească va încredința lucrările acelor întreprinzători, în care are mai multă încredere, fără considerare la suma oferită.

Devizele se pot vedea la Oficiul parohial ort. rom. din Pojejena de jos.

Pojejena de jos, la 31 Martie 1930.

Gheorghe Țăranu
not. cons. par.

Vasile Blașiu
preș. cons. par.

Corpul Portăreilor Tribunalului Caransebeș.

Nr. 741, 742, 743 Port. 1927.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX. din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decizului Judecătoriei urbane din Timișoara de sub Nr. 16.610, 16.611, 16.612/1927 efeptuindu-se

execuțiunea la 21 Septemvrie 1927 în favorul următoarei „Cassa Burgheză de păstrare din Timișoara reprez. prin avocatul Dr. Iuliu Belu din Timișoara subst. prin Dr. Gheorghe Băican adv. în Caransebeș pentru suma de 6000 Lei — bani capital și acces. mobilele sequestrate și suprasequestrate cari s'au prețuit în 25 000 Lei — bani și anume: Un căzan de aramă complect se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 6481/1927 G. pentru încasarea creanței de 6000 Lei — bani capital cu 12% interese din 8 Iulie 1927 și spesele de 3974 Lei — bani staverite până în prezent se fixează termenul de licitație pe ziua de 24 Aprilie 1930 la orele 10 a. m. în comuna Obreja la locuința urmăriților și toți aceia, cari au voie a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX. din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sequestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a legii LX. din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 26 Martie 1930.

Portărel, **M. Guran**

Corpul Portăreilor Tribunalului Caransebeș.

Nr. 709 Port. 1929.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de: sub Nr. 6176/1929 efeptuindu-se execuțiunea la 21 Septemvrie 1929 în favorul următoarei Băncile unite Bănățene din Caransebeș reprez. prin avocatul Dr. Gheorghe Băican domiciliat în Caransebeș pentru suma de 10.700 Lei — bani capital și acces. mobilele sequestrate și suprasequestrate cari s'au prețuit în 8150 Lei — bani și anume: un inel cu opt bucăți petri de diamant, un inel cu opt bucăți petri de diamant 5⁶ gr., un inel cu trei bucăți petri aliens, un inel cu una bucată piatră aliens, un inel cu una piatră lunguiață, un cias de damă No. 930, un lanț lorgnion și una brăjară (preslete) de 26 gr. se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 7777/1929 G. pentru încasarea creanței de 10.700 Lei — bani capital cu 12% interese din 28 Iunie 1929 și spesele de 2879 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație pe ziua de 25 Aprilie 1930 la orele 3 p. m. în comuna Caransebeș în biroul următoarei și toți aceia, cari au voie a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sequestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a legii LX din 1881 deci se va efectua și în favorul acestora

Caransebeș, la 26 Martie 1930.

Portărel, **M. Guran**.

Aviz!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericească ș. a. ripize, prâsnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericești

Prof. Cornel G. Otonoga
pictor

Caransebeș, Str. Ghefăriei 4.